

JESSICA GOODMAN

'Dit spannende
debuut is een
moderne versie van
Gossip Girl, maar
dan donkerder.'
Marie Claire

De
INSIDERS

JEUGDTHRILLER

PROLOOG

Het is een wonder dat ook maar iemand de middelbare school overleeft. Alles is een risico of een goed geplaatste valstrik. Als je eigen hart het niet begeeft of gebutst en vertrapt raakt, staat je misschien een andere enorm voor-spelbare maar net zo tragische ondergang te wachten. Een ongeluk omdat je onder invloed achter het stuur zat, door rood reed omdat je op je telefoon bezig was of te veel van de verkeerde pillen gebruikte. Maar dat is niet hoe Shaila Arnold aan haar einde kwam.

Feitelijk was haar doodsoorzaak natuurlijk een hoofdwond, veroorzaakt door haar vriendje Graham Calloway. Omdat ze zeewater in haar longen vonden, dachten ze eerst dat Shaila verdronken was. Later ontdekten ze dat ze ook een bult op haar hoofd had, en een korst van dik, plakkerig bloed, samengeklit in haar lange honingblonde haar.

Een hoofdwond. Dat staat op haar overlijdensakte. Dat is wat er in de rapporten staat. Maar dat is niet hoe ze écht is doodgegaan. Dat kan niet. Ik denk dat ze is overleden door woede, door verraad. Omdat ze te veel tegelijk wilde. Omdat ze nooit tevreden was. Haar razernij slokte alles op. Ik kan het weten, ik voel me net zo. Waarom moesten we lijden? Waarom wij? Hoe konden we zo de controle verliezen?

Het is moeilijk voor te stellen hoe het eerst was, toen woede nog iets tijdelijks was, een gevoel dat wel weer weg-trok. Een gevoel dat veroorzaakt werd door ruzie met mijn moeder, of omdat mijn kleine broertje Jared met Thanks-giving altijd het laatste stuk appeltaart nam. Woede was toen nog makkelijk, omdat het wel weer overging. Het was een grote golf die brak op de kust, waarna het water weer kalm werd. Uiteindelijk werd alles altijd weer kalm.

Nu is het alsof er een monster in me leeft. Ze zal er altijd zijn, ze wacht tot ze mijn borstkas open kan breken en in het licht kan stappen. Ik vraag me af of Shaila zich ook zo voelde vlak voor ze stierf.

'Only the good die young,' zeggen ze wel eens, maar dat is gewoon een zinnetje uit een dom lied dat we ooit zongen. Het is niet echt. Het is niet waar. Dat weet ik omdat Shaila Arnold briljant was en grappig en zelfverzekerd en wild. Maar even eerlijk? Een heel goed mens was ze niet.

ÉÉN

De eerste schooldag begint altijd hetzelfde: met een herdenkingsdienst voor Shaila. Vandaag zou eigenlijk de eerste dag van haar examenjaar geweest zijn. Maar ze is dood. Net als de afgelopen drie jaar. En daar moeten we allemaal nog één keer aan herinnerd worden.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt Nikki als we de parkeerplaats op rijden. Ze zet haar glimmende zwarte BMW, een weer-naar-schoolcadeautje van haar ouders, op de handrem en neemt een enorme slok ijskoffie. ‘Ik namelijk niet.’ Ze klapt de spiegel omlaag, brengt een laagje watermeloenroze lippenstift aan en knijpt in haar wangen tot ze rood kleuren. ‘Hadden ze niet gewoon een herdenkingsbordje voor haar kunnen neerzetten of een liefdadigheidsmarathon kunnen organiseren of zoiets? Dit is niet te doen.’

Al sinds het begin van de zomervakantie telt Nikki de dagen af. Tot vandaag, de eerste dag van ons laatste jaar. Ze belde me vanochtend om 6.07 uur op en toen ik me omdraaide en nog half in slaap opnam, wachtte ze niet eens tot ik wat zei. ‘Zorg dat je over een uur klaar bent, anders moet je maar met iemand anders meerijden!’ riep ze. Op de achtergrond hoorde ik een föhn blazen.

Ze hoefde niet te toeteren toen ze er was. Ik wist dat ze buiten stond dankzij de oorverdovende klanken van ‘How

Will I Know' van Whitney Houston. We hebben allebei iets met muziek uit de jaren tachtig. Toen ik de auto in stapte, zag Nikki eruit alsof ze al twee bekers Starbucks-koffie achter de kiezen en een visagie-afspraak achter de rug had. Haar donkere ogen glinsterden dankzij een laagje glitteroogschaduw en ze had de mouwen van haar marineblauwe Gold Coast Prep-jasje nonchalant tot haar ellebogen opgerold. Nikki is een van de weinigen die iets kunnen maken van ons afschuwelijke uniform.

Godzijdank had ik afgelopen nacht geen nachtmerries en van de wallen die ik zo ongeveer standaard heb, was nauwelijks iets te zien. Het hielp ook dat ik nog een paar minuten overhield om een dikke laag mascara aan te brengen en iets van mijn wenkbrauwen te maken.

Toen Nikki van onze oprit reed, voelde ik me licht in mijn hoofd. Dit was ons jaar. We waren eindelijk de oudsten.

Maar nu het zover is en we voor het eerst geparkeerd staan op de parkeerplaats voor laatstejaars, loopt er een rilling over mijn rug. We moeten eerst nog Shaila's herdenkingsdienst doorkomen. Die hangt als een wolk boven ons hoofd en werpt een schaduw over alle leuke vooruitzichten.

Vóór Shaila was er nog nooit een leerling overleden, dus niemand wist hoe ze ermee om moesten gaan of wat ze moesten doen. Maar op een of andere manier werd er iets besloten. We zouden elk jaar beginnen met een ceremonie van een kwartier om Shaila te gedenken. Die traditie zou voortduren tot we afgestudeerd waren. Als bedankje zou de familie Arnold geld doneren voor een nieuwe vleugel van de school die naar Shaila vernoemd werd. Geen slechte deal van directeur Weingarten.

Maar niemand had zin om stil te staan bij Graham Calloway. Niemand had het over hem.

Vorig jaar viel de bijeenkomst wel mee. Weingarten had een toespraak gehouden en zei iets over hoe dol Shaila was op wiskunde – wat niet zo was – en dat ze vast wiskunde als AP-vak had willen kiezen als ze er nog was geweest – wat ook niet zo was. Meneer en mevrouw Arnold waren er ook, net als vorig jaar. Ze zaten op de eerste rij in de aula. Ze dep-ten hun wangen met van die ouderwetse katoenen zakdoeken, zo versleten dat ze bijna doorzichtig waren, en waar waarschijnlijk nog snot van tien jaar terug op zat.

Ons clubje van zes zat naast ze, helemaal vooraan, zodat iedereen wist dat we Shaila's nabestaanden waren. We waren met zijn achten uitgekozen. Maar na die ene nacht waren we nog maar met zes.

Nikki parkeert op de plek die gereserveerd is voor de klassenvertegenwoordiger. Quentin staat al op ons te wachten. 'We zijn laatstejaars, bitches!' roept hij en hij slaat een uitgescheurd blaadje uit zijn schrift tegen mijn raam. Het is een schets van ons drieën. Op de tekening houdt Nikki haar hamer vast, die ze krijgt als klassenvertegenwoordiger van de laatstejaars, ik heb een telescoop vast die twee keer zo groot is als ik en Quentin zit onder de knalrode verf, net zo rood als zijn haar. Mijn hart smelt bij het zien van onze kleine drie-eenheid.

Ik slaak een gillette, smijt de autodeur open en sla mijn armen om het middel van de echte Quentin.

'Je bent er!' zeg ik en ik begraaf mijn gezicht in zijn zachte trui.

'Ah, Jill,' zegt hij lachend. 'Kom hier, Nikki.' Ze voegt zich bij onze knuffel en ik adem de frisse geur van Quentins

wasverzachter in. Nikki geeft me een plakkerige kus op mijn wang. Een paar seconden later verschijnen de anderen. Robert, zijn haar met gel strak naar achteren gekamd, neemt een laatste trekje van zijn JUULpod met mintsmaak en schuift de e-sigaret in de zak van zijn leren jas. Hij zou eigenlijk een berisping moeten krijgen omdat hij zijn blazer niet aan heeft, maar dat gebeurt nooit. 'Ik kan niet geloven dat we dit weer moeten doen,' zegt hij.

'Wat? School of Shaila?' Henry komt achter me staan, legt zijn hand op mijn kontzak en bijt zachtjes in mijn oor. Hij ruikt overweldigend mannelijk, naar vers gemaaid gras vermengd met dure Franse deodorant. Ik moet blozen als ik bedenk dat dit de eerste keer is dat iedereen op school gaat zien dat we een stelletje zijn, en ik ga dichter tegen hem aan staan en nestel mijn schouder onder zijn arm.

'Wat denk je?' Robert rolt met zijn ogen.

'Mond dicht, sukkel,' zegt Marla. Ze zwiept haar platinablond vlecht over haar gespierde schouder. Haar gezicht is zongebruind omdat ze de hele zomer heeft getraind bij het beste hockeykamp in New England. Haar stick hangt laag op haar rug in een *tie-dye* katoenen tas, het getapete handvat piept erbovenuit. Het ultieme teken dat ze in het selectieteam zit. Het staat haar goed.

'Het zal wel,' mompelt Robert. 'Laten we maar gaan, dan zijn we ervanaf.' Hij loopt voor ons uit over het grasveld, perfect gemaaid en ongerept na een zomer zonder leerlingen. Als je op precies de goede plek staat, onder de klokkentoren en dan twee stappen naar rechts, kun je nog net de baai van Long Island zien, anderhalve kilometer verderop, waar grote zeilboten rustig naast elkaar deinen. Mijn haar schiet altijd in de krul door de zilte lucht. Het is

zinloos om een stijltang te gebruiken als je hier woont.

Ik loop achteraan en staar naar de ruggen van mijn vrienden. Hun perfecte silhouetten steken af tegen de zon. Heel even bestaat er niets buiten de Insiders. We zijn een krachtveld. En wij zijn de enigen die weten wat we hebben moeten doen om hier te komen.

Leerlingen van Junior High – Nikki noemt ze kleuters – draven over de bestrate paden, maar iedereen loopt om onze kleine eenheid heen. Ze houden afstand, sjorren aan hun te stijve witte overhemden, gespen hun riemen vast en trekken hun geruite plooirokjes hoger op. Niemand durft oogcontact met ons te maken. Ze kennen de regels inmiddels.

Eenmaal bij de aula staat het zweet op mijn voorhoofd en als Henry de deur voor me opendoet, bekruipt me een onbehaaglijk gevoel. De meeste fluwelen stoelen zijn al bezet en de ogen van de menigte, uitpuilend als die van insecten, achtervolgen ons terwijl we door het gangpad lopen, op weg naar onze plaatsen op de eerste rij naast meneer en mevrouw Arnold. Ze zijn allebei in het zwart gekleed. Als we aankomen, staan ze op en geven ons allemaal een luchtkus met getuite lippen. De aula is net een grot en de smakkende geluiden echoën door de ruimte. Het roerei dat ik vanochtend heb gegeten, draait om in mijn maag. Het hele gebeuren doet me denken aan mijn opa's begrafenis. We moesten urenlang staan terwijl de gasten één voor één langsliepen, tot mijn getuite lippen droog en rimpelig waren, als een verwelkte bloem. Ik ben de laatste die mevrouw Arnold begroet en ze drukt haar roodgelakte nagels in mijn huid.

'Dag Jill,' fluistert ze in mijn oor. 'Welkom terug op school.'

Het lukt me om te glimlachen. Ze houdt mijn arm net iets

te lang vast en ik wurm me los uit haar greep. Als ik mezelf tussen Henry en Nikki in pers, bonst mijn hart. Shaila staart ons aan vanuit een vergulde lijst die midden op het podium op een standaard staat. Haar gouden lokken vallen in volle, losse krullen over haar schouders en haar diepgroene ogen lijken dankzij Photoshop nog feller. Ze ziet er net zo uit als altijd, voor altijd vijftien, terwijl wij meer puistjes hebben gekregen, en pijnlijkere menstruatiekrampen en een slechtere adem.

De aula ruikt naar vers gekopieerd papier en geslepen potloden. De muffe geur die er aan het einde van het lenteseizoen hing, is verdwenen. Het enige wat de familie Arnold goed heeft uitgekozen voor haar herdenking, is de locatie. De aula was Shaila's favoriete plek. Ze speelde in elk toneelstuk dat werd opgevoerd. Als ze terugkwam van de repetities na school was ze altijd door het dolle heen, wat ik nooit begrepen heb. 'Ik heb de spotlights nodig,' zei ze ooit met haar lage, volle lach. 'Ik ben er tenminste eerlijk over.'

'Goedemorgen, Gold Coast,' buldert directeur Weingarten. Zijn vlinderdas zit een beetje scheef en zijn peper-en-zoutkleurige snor boven zijn scherpe kin ziet eruit alsof hij die onlangs heeft bijgepunt. 'Ik zie een hoop nieuwe gezichten en ik wil jullie van harte welkom heten. Doen jullie mee?'

Iedereen draait zich om naar de nieuwe leerlingen, kinderen die hiervoor op openbare scholen zaten en die tot vandaag dachten dat je op je eerste schooldag je mentorklas zou ontmoeten en een voorstelrondje zou doen, niet dat je tegen een foto van een dood meisje aan moest kijken. Alles is hier nieuw en vreemd en ze kunnen hun verbazing niet verbergen. Die straalt van ze af. Ik was ooit een van hen, als eerstejaars op Junior High. De beurs was pas een week voordat de lessen begonnen officieel rond, en in het begin kende

ik helemaal niemand op Prep. Als ik er nu aan terugdenk, krijg ik het bijna weer Spaans benauwd.

‘Welkom!’ zegt de rest van de aula in koor. Op onze rij blijft het stil.

‘Jullie vragen je misschien af waarom we hier zijn, waarom we elk jaar op deze plek samenkomen.’ Weingarten wacht even en veegt met een zakdoek langs zijn voorhoofd. De airconditioning draait op volle toeren, maar onder de felle lampen glimt zijn voorhoofd alsnog van het zweet. ‘De reden daarvoor is dat we even willen stilstaan om een van onze beste en meest veelbelovende leerlingen te herdenken: Shaila Arnold.’

Mensen draaien hun hoofd naar het portret van Shaila, maar meneer en mevrouw Arnold kijken strak voor zich uit naar directeur Weingarten.

‘Shaila is niet meer onder ons,’ zegt hij, ‘maar ze had een rijk leven, een leven dat ons zal bijblijven. Ze leeft voort in haar familie, in haar vrienden, en hier op school.’

Meneer en mevrouw Arnold knikken instemmend.

‘Gold Coast Prep is een familie, en zal dat altijd blijven. We kijken naar elkaar om, van Elementary School tot Junior High, helemaal tot aan High School,’ zegt hij. ‘Nooit meer zal een leerling van Gold Coast iets overkomen.’ Nikki’s elleboog prikt in mijn ribben.

‘Dus laat me jullie eraan herinneren,’ gaat directeur Weingarten verder, ‘dat we er op Gold Coast Prep naar streven om goed te doen. Ons doel is om groots te zijn. Om helpende handen te bieden in tijden van nood.’

Ah, het motto van Gold Coast.

‘Doe maar mee als je de woorden kent,’ zegt hij glimlachend.

Alle vijfhonderddrieëntwintig Gold Coast Prep-leerlingen, van zes tot achttien jaar, verheffen hun stem. Zelfs de nieuwe kinderen, die instructies hebben gekregen om die stomme woorden uit hun hoofd te leren voordat ze ooit maar één voet op de campus hebben gezet.

‘Op Gold Coast Prep is het leven goed. Onze tijd hier is groots. We zullen helpende handen bieden in tijden van nood,’ spreekt iedereen in koor. Het klinkt als een eng kinderrijmpje.

‘Heel goed,’ zegt directeur Weingarten. ‘Naar jullie lessen dan maar. Het zal een bijzonder jaar worden.’

Tegen de tijd dat het lunchpauze is, hebben we de rouw van ons afgeschud. Het herdenken van Shaila ligt achter ons.

Mijn maag draait om als ik een glimp opvang van de tafel voor laatstejaars Insiders. De vierde- en vijfdeklassers zijn al in de kantine, maar de perfecte tafel, voor ons gereserveerd, is nog leeg en roept ons.

Het is verreweg de beste plek, midden in de kantine, zodat iedereen langs ons moet en er niet omheen kan hoe ontzettend leuk we het hebben, zelfs in de pauze. De tafels die in een kring om ons heen staan zijn voor de Insiders uit de vierde en vijfde, dan volgen de uitverkoren derdeklassers die Insiders willen worden, oftewel de ‘groentjes’, en daarna wordt de rangorde bepaald door hoe ver je van ons weg zit.

Mijn voeten tintelen van opwinding als Nikki en ik zigzaggend langs de saladebar lopen. We scheppen boerenkoolsalade, gemarineerde feta en brokjes gegrilde kip op ons bord. Als we langs de tafel met toetjes lopen, pak ik een portie *cookie dough* uit de glazen schaal. Een klein romig balletje op je dienblad leggen is al jarenlang iets wat

de populaire meiden doen. Shaila nam elke dag een balletje. Een paar derdeklassers laten ons voorgaan bij de kassa, zoals het hoort, en we lopen naar de tafel waarvan we al heel lang wisten dat hij ooit van ons zou zijn. Zelfs nu ben ik nog verbaasd dat er een plek voor me is vrijgehouden. Als ik de lege stoel zie die voor mij is bedoeld, krijg ik vlin- ders in mijn buik. Het herinnert me eraan dat ik erbij hoor, na alles wat er is gebeurd. Ik heb dit verdiend. Ik heb het overleefd.

Nikki en ik zijn de eersten en als we aanschrijven neemt het bekende vissenkompas het over. We weten dat we bekeken worden. Dat maakt het juist zo leuk.

Nikki zwiept haar lange zwarte haar over haar schouder en ritst haar rugzak open. Ze vist er een felgekleurd kar- tonnen doosje uit. 'Ik heb wat meegenomen,' zegt ze. Ze maakt het doosje open en er liggen tientallen KitKat-mini's in, met smaken als pompoen, groene thee en zoete aard- appel. Haar ouders hebben ze waarschijnlijk meegenomen van hun zakenreis naar Japan – zonder haar, natuurlijk. Een paar vierdeklassers steken hun nek uit om te zien wat voor bijzonders Nikki Wu mee naar school heeft genomen.

'Gekregen van Darlene,' zegt ze. Ze gebaart naar de felge- kleurde wikkels. Nikki rolt met haar ogen als ze de tweede lettergreep van haar moeders naam uitspreekt.

Nikki's ouders zijn textielmagnaten. Ze verhuisden hier- naartoe vanuit Hongkong toen ik al een tijdje op Gold Coast zat. Tijdens haar eerste semester op Gold Coast zat Nikki de hele dag voorovergebogen op haar telefoon, druk te appen met haar vrienden thuis. Ze was totaal niet geïnteresseerd in dit provinciale leven. Door haar onverschillige houding leek ze heel cool en onbereikbaar. Die lente werd ze beste

vrienden met Shaila toen ze allebei meededen aan de musical van Junior High. Shaila had de hoofdrol bemachtigd, Sandy uit *Grease*, wat niemand verbaasde, en Nikki had zich opgegeven om mee te helpen met de kostuums. Toen ontdekten we dat ze een genie was als het op mode aankwam. Ze ontwierp strakke leren broeken en hoepelrokken die eruitzagen alsof ze zo van Broadway kwamen.

Toen het duidelijk werd dat ik Shaila moest delen, probeerde ik niet jaloers te zijn. Ik wilde koste wat het kost hun nieuwe gedeelde smaak begrijpen ('Bravo is zó veel beter dan Netflix!') en ik had wat in te halen toen ze voor het eerst hadden gedronken op een van de toneelfeestjes ('De kater komt later!'). Het lukte me, meestal, en toen we naar de tweede gingen, waren we een drie-eenheid.

Toch bleven Nikki en ik stilletjes strijden om Shaila's aandacht, we cirkelden om elkaar heen. Het sloeg eigenlijk nergens op, want Shaila had geen favoriet. Ze was loyaal aan ons allebei. Toen ze doodging, veranderden Nikki en ik van *frenemies* in beste vriendinnen. Onze schakel was verbroken, dus moesten we een nieuwe band smeden. Het was alsof alle spanning was verdwenen, we hadden alleen elkaar nog en ons verlangen naar een hartsvriendin. Vanaf dat moment werd Nikki mijn Shaila, en ik die van haar.

'Ik vind kidneyboon het lekkerst,' zegt ze nu. Ze haalt een mini uit de wikkel en stopt hem in haar mond. Ik steek mijn hand uit naar de doos en scheur een felroze verpakking open. De KitKat is zoet en plakt aan mijn hand.

'Echt niet,' zeg ik. 'Aardbei boven alles.'

'Alleen met matcha.'

'Pfff. Snob.'

'Ik heb gewoon smaak!'

‘En wat vind je van pure chocolade?’

Nikki kauwt en denkt er even over na. ‘Simpel. Klassiek. Ik ben voor.’

‘Het is iconisch.’

‘Net als wij.’ Nikki kijkt me aan met een stralend witte lach en pakt dan een lilakleurige KitKat. ‘Het leven is te kort om er maar eentje te nemen.’

‘Zeg dat.’

Achter me zwelt het geroezemoes in de kantine aan. Ik draai me om en zie de jongens nonchalant op ons aflopen. De derde- en vierdeklassers vliegen opzij en maken een pad voor hen vrij. Robert loopt voor de anderen uit, hij beent met grote passen door de zaal. Vlak daarachter komt Henry. Hij heeft zijn rugzak over één schouder hangen en zijn dikke zandkleurige haar valt netjes naar de zijkant. Zijn stropdas hangt losjes om zijn nek en hij geeft een boks aan Topher Gardner, een knokige, puisterige Insider uit de vijfde die steeds zijn aandacht vraagt. Quentin loopt achteraan en knipoogt in het voorbijgaan naar een knappe vierdeklasser uit het honkbalteam. Ze krijgt een hoofd als een tomaat. Robert ploft als eerste op zijn stoel en trekt een blikje frisdrank open. Hij drinkt het bijna in één teug leeg.

‘Hé schat,’ zegt Henry en hij schuift op de stoel naast me. Hij drukt zijn lippen tegen het kleine driehoekje tussen mijn nek en mijn sleutelbeen. Ik voel een elektrische schok door mijn lijf schieten en iemand aan de tafel achter ons hapt geschokt naar adem. Een paar meiden uit de derde met grote ogen en net iets te lange rokjes zitten op de eerste rij. Als ze denken dat ze die tafel voor de rest van het jaar kunnen opeisen, hebben ze het mis. Die is ook voor ons. We

gaan die tafel cadeau doen aan Insiders uit de derde. Daar komen ze nog wel achter.

Maar op dit moment barsten de meiden uit in gegiechel, ze fluisteren achter hun handen, hun blikken schieten in onze richting.

Marla zakt onderuit in haar stoel en dan zijn we allemaal weer samen. Het voelt een beetje leeg, aangezien de tafel eigenlijk voor acht personen is bedoeld. Met Shaila en Graham erbij pasten we precies. Maar we hebben geleerd om ons groot te maken en meer ruimte in te nemen dan nodig is. Het helpt. En aangezien alle Insiders er nu zijn, kan het spel beginnen.

De lucht tussen ons in is elektrisch, gevuld met halve zinnen die allemaal over het weekend gaan. Alles draait om het weekend.

‘Ik heb gehoord dat Anne Marie Cummings je aftrekt als je zegt dat je dat slechte bandje van haar goed vindt.’

‘Reid Baxter zei dat hij een fles sterkedrank meeneemt vanavond. Als hij die niet bij zich heeft, komt hij er niet in.’

‘Hé, als je niet wilt dat er met markeerstift op je wordt getekend, moet je maar niet zo dronken worden!’

Flarden van gesprekken fladderen boven onze hoofden en verspreiden zich door de ruimte. Als postduiven die het meest belangrijke nieuws met de rest van de school delen. Op sommige dagen leunen we zo dicht naar elkaar toe dat het van bovenaf vast net lijkt of onze hoofden elkaar raken. Op andere dagen trekken we ons terug, keren we in onszelf en kiezen we medestanders en bondgenoten. *Wie staat aan mijn kant? Vriend of vijand?*

‘Ahum!’ Nikki tikt met haar mes tegen haar blikje bruiswater.

Robert kreunt geïrriteerd, maar glimlacht naar haar. Als het een goede week is, gooien ze de hele lunchpauze lang flirterige blikken en opmerkingen over en weer. Als het een slechte week is, doet ze alsof hij niet bestaat.

‘Sukkel.’ Nikki steekt haar tong uit en drukt haar armen tegen haar lichaam, zodat haar borsten omhooggeduwd worden tot onder haar kin. Robert leunt achterover en trekt zijn wenkbrauwen op, onder de indruk. Het belooft nu al een goede week te worden.

‘Oké dan, Wu,’ zegt Quentin. ‘Voor de draad ermee.’

Nikki leunt naar voren en fluistert, zodat we voorover moeten buigen om het te verstaan, hoewel ze niets nieuws vertelt. Zij organiseert het feest vanavond. (*Goh.*) Haar ouders zijn dit weekend met de jet naar Parijs. (*Het zal ook eens niet.*) Er komt een biertap. (*Natuurlijk.*)

Henry draait zich naar me toe en legt zijn hand onder de tafel op mijn bovenbeen. Hij draait met zijn duim rondjes op mijn blote huid. ‘Ik haal je om halfnegen op,’ zegt hij.

Ik dwing mezelf om te glimlachen en probeer de hitte tussen mijn benen te negeren. Zijn huid is nog zomers bruin en ik zie nog vaag het lijntje van de zonnebril die hij droeg op de dag dat hij me verkering vroeg. Het was een van de heetste dagen van juni, broeierig op het vasteland, maar op de boot van zijn familie, midden in de baai, was het koel. De groepsapp lag stil. Bijna iedereen was op vakantie voordat de prestigieuze zomerprogramma’s begonnen. Mijn baantje als begeleider bij het plaatselijke planetarium was nog niet begonnen. Alleen wij twee waren er nog.

Je houdt van sterren, toch?

stuurde Henry me buiten de groepsapp om.

Iedereen weet dat ik geobsedeerd ben door astronomie. Of nou ja, astronomie én astrofysica, om precies te zijn. Het is al jarenlang mijn 'ding'. Mijn obsessie met alles daarboven begon toen ik vijf was. Elke keer dat het hard geregend had en de lucht het helderst was, nam mijn vader me mee naar Ocean Cliff. Dan wees hij me alles aan: de Melkweg, sterrenbeelden, planeten en sterren. We zaten op het hoogste punt in Gold Coast, een enorme rotsformatie die boven het water uitstak. 'Dit is hoe je de chaos kunt begrijpen,' zei mijn vader dan. Hij zei dat hij altijd astronaut had willen worden, maar in plaats daarvan accountant geworden was om redenen die ik nooit echt heb begrepen. Toen we na zo'n avond thuiskwamen, plakte hij *glow-in-the-dark*-sterren in spiralen op het plafond in mijn slaapkamer.

Ik word rustig van de gedachte dat ik daarboven 'dingen' kan vinden, kleine wonderen die er al eeuwenlang zijn. Het zorgt ervoor dat de nachtmerries wegblijven, het maakt het makkelijker om met het donker om te gaan. Nou ja, soms.

Duh

stuurde ik terug naar Henry.

Zin om te varen vanavond? Zonsondergang.

Ik wachtte even voordat ik iets terugschreef.
Henry verdubbelde de inzet.

Ik heb een telescoop die we mee kunnen nemen.

Henry zat al de hele vakantie achter me aan. Hij kwam langs mijn huis, bood me altijd een lift aan naar feestjes, stuurde me bizarre nieuwsberichten waarvan hij dacht dat ze me aan het lachen zouden maken. Ik had geen zin meer om nee te zeggen, om te wachten op iemand anders. Dus ik dacht: Het zal wel, en stemde in.

Ik ga mee. Maar ik zorg zelf wel voor de apparatuur. Geen scoop nodig.

De draagbare Celestron die ik vorig jaar van pap voor Chanoeka had gekregen, prijkte op mijn nachtkastje.

Een paar uur later waren we halverwege de kustlijn van Connecticut, op de boot genaamd *Olly Golucky*, vernoemd naar Henry's twaalfjarige golden retriever. De zon was ondergegaan en de hitte begon eindelijk wat af te nemen. Er stak een koel briesje op en de eerste sterren kwamen voorzichtig tevoorschijn tussen de wolken. Ik ademde de zilte lucht in en ging op het vochtige dek liggen. Golven sloegen om ons heen terwijl Henry me vermaakte door verrassend grappige verhalen te vertellen over zijn eerste stageweek bij CNN deze zomer. Hij bloosde toen hij vertelde dat hij zijn idolen in de gang had zien lopen. Het was heel schattig. Toen pakte hij een fles rosé en een blikje Russische kaviaar dat hij gevonden had in de minikoelkast. Hij bood ze aan terwijl hij de vraag stelde, met grote ogen en een hoopvolle blik. 'Dus, wat zeg je ervan? Jij en ik?'

Het antwoord lag voor de hand. Hij was de aanvoerder van het lacrosseteam en de presentator van de nieuwsomroep op school. Hij was welbespraakter dan de meeste leraren. Hij was lief wanneer hij dronken was, terwijl de meeste

andere jongens dan in monsters veranderden. Het kon ook geen kwaad dat hij er goed uitzag, op een heel voorspelbare manier, zoals een succesvol *Vogue*-model. Dik blond haar. Groene ogen. Gave huid. Hij was voorbestemd voor grootse dingen. Hij was een Insider. Als ik met hem was, zou alles vanzelf gaan.

Bovendien, de persoon met wie ik echt wilde zijn, de jongen die me onbedoeld in deze situatie had gebracht, was nergens te bekennen. Ik hoefde er niet over na te denken. Henry was hier en hij wilde me. Adam Miller niet.

‘Natuurlijk,’ zei ik. Henry liet het blikje vallen en sloeg zijn plakkerige handen om mijn middel. Visseneitjes kleefden vast aan mijn blote rug. Hij kon niet weten, terwijl zijn tong in mijn mond zat, dat ik wilde dat Adam me kon zien, dat hij kon zien wat hij miste.

De bel gaat en Robert geeft Henry onder tafel een trap. ‘Kom op, gast. We hebben Spaans.’

‘Engels,’ zeg ik. Ik kijk naar Nikki. Ze gooit haar hoofd geërgerd achterover, maar haakt haar arm in de mijne en sleurt me mee door de dubbele deuren, het veld op. Terwijl we lopen wordt het zonlicht feller en als ik mijn ogen tot spleetjes knijp, kan ik tot voorbij de docentenparkeerplaats achter het theater kijken, helemaal tot aan de oesterkraampjes waar mensen de doeken dichttrekken en de kratten inpakken. Ze zijn klaar voor vandaag.

Op het moment dat de bel gaat, lopen Nikki en ik het lokaal in. We zakken naast elkaar onderuit aan onze tafels. Ik haal *The Great Gatsby* uit mijn tas. Een klassieker, had meneer Beaumont gezegd, toen hij ons opdroeg om dit boek tijdens de zomervakantie te lezen.

‘Dag dames,’ zegt meneer Beaumont als hij langs onze

tafels loopt. ‘Goede zomer gehad?’

Nikki kantelt haar hoofd en kijkt hem ondeugend aan. ‘Geweldig.’

‘Uitstekend.’ Meneer Beaumont glimlacht en duwt zijn bril met hoornen montuur hoger op zijn neus. Hij is bruiner dan voor de zomer, alsof hij de hele vakantie heeft gezwommen in de Hamptons, alsof hij een volwassen versie van ons is, wat hij ergens eigenlijk ook is.

Hij kwam drie jaar geleden naar Gold Coast, vlak na Thanksgiving, toen mevrouw Mullen met zwangerschapsverlof ging. Nikki, Shaila en ik hadden hem in de derde voor Engels, toen we net over de Insiders hadden gehoord. We waren op de eerste lesdag al fan van hem, omdat hij ons uitdaagde.

‘Als je mij niet in de zeik neemt, neem ik jou niet in de zeik.’ Hij zei het lachend. Maakte er een grap van. Hij snápte ons. Mijn telefoon ging midden in de les af. Het was een bericht van Shaila.

Ik ben fan...

schreef ze.

Ik keek op en onze ogen ontmoetten elkaar.

Droom lekker verder, mimede ik.

Al na een paar dagen waren we erachter gekomen dat hij was opgegroeid in Gold Coast. Hij had tien jaar geleden examen gedaan. Op de foto’s in zijn jaarboek zag hij er supersuf uit, vonden wij, met een volle bos bruin haar en een lacrossetrui met moddervlekken. Henry dacht dat hij een Insider was. Er gingen zelfs geruchten rond dat hij de oprichter was. Ik geloofde het alleen nooit.

Directeur Weingarten was zo tevreden met Beaumont dat hij hem voltijds aanstelde en hem Engels liet geven als AP-vak, een extra vak voor laatstejaars op universitair niveau. Nu noemt hij iedereen uit onze klas zijn 'eerstgeborenen'.

Terwijl hij begint aan een monoloog over East Egg en West Egg, krabbel ik verwoed op mijn papier in een poging alles op te schrijven wat hij zegt. 'Ik begrijp niet waarom je dat doet,' fluistert Nikki. Ze wijst met haar pen naar mijn schrift. 'Je hebt toch geen aantekeningen nodig.'

Ze heeft natuurlijk gelijk. Er is een hele hoop te vinden over *The Great Gatsby* in de Documenten, de databank van de Insiders. Naast honderden uitgebreide samenvattingen voor alle toetsen en tentamens van Gold Coast is er een heel scala aan oude eindexamens te vinden. Er zijn kopietjes van examens voor de AP-vakken. En vertrouwelijke informatie van de decanen van de toelatingscommissies van Harvard en Princeton, over wat je het beste in je aanmeldingsessay kunt zetten. Die handboeken zag ik vorig jaar op de lijst staan. Ze stonden tussen een paar universitaire biochemie-examens van een Insider wiens naam ik niet eens herkende.

ZE VERANDEREN DE VRAGEN NOOIT! had hij geschreven.
GA VOOR DIE FUCKING TIEN!

De Documenten zijn onze toegang tot de elite binnen de elite. Daarmee kunnen we uitblinken, ook als we dat op eigen kracht hadden gekund. We krijgen de Documenten als beloning voor onze loyaliteit, zodat we optimaal kunnen profiteren van wat het leven als Insiders met zich meebrengt. De feesten. Het plezier. Het privilege. Ze nemen wat van de stress weg, de druk die op onze schouders ligt. Door de Documenten gaat alles vanzelf. Alles wat we

aanraken, verandert in goud. Dus negeer ik het verpletterende schuldgevoel en de schaamte die ik elke keer voel als ik de app open waar alles in staat. De Documenten zijn onze verzekering.

Dat geldt vooral voor degenen wiens ouders geen geld hebben voor dure privédocenten en persoonlijke studiekeuzebegeleiders, die bijna net zo veel kosten als het jaarlijkse schoolgeld voor Gold Coast Prep. Of voor degenen die een 9,3 gemiddeld moeten staan om hun beurs te behouden. Dat detail hoeven de anderen alleen niet te weten.

‘Wu,’ roept meneer Beaumont naar Nikki. ‘Wat is er zo interessant aan Newmans aantekeningen? Ik ben verbaasd dat je eens naar iets anders dan je telefoon kijkt.’

Nikki gaat rechtop zitten, haar steile lange haar valt over haar schouders. ‘Ik vond dit boek echt geweldig, meneer Beaumont, dus ik wilde even weten wat Jill ervan vond.’

‘En, Newman, wat vind je van Gatsby?’ Hij vraagt het alsof hij oprecht geïnteresseerd is in het antwoord.

‘Nou –’

De bel gaat.

‘Een andere keer dan maar, Newman. Fijn weekend allemaal. Doe voorzichtig.’ Hij zegt het tegen iedereen, maar ik voel zijn ogen op mij gericht, alsof hij onze geheimen weet, alsof hij weet wat er met Insiders gebeurt. Wat we allemaal moeten opgeven. Wat we allemaal moeten doen om te overleven. Vooral de meiden.

Voor mijn ouders,
bedankt voor de boomwortels en de vleugels

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *They Wish They Were Us*

Verschenen bij Razorbill, een imprint van Penguin Random House, LLC

© 2020 Jessica Goodman

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mijke Hadewey van Leersum

Omslagafbeelding: Trevillion Images

Omslagontwerp: Studio Jan de Boer

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5676 2 (e-book 978 90 261 5677 9)

NUR 284, 285